

fifty/fifty/fulby

Hans og Birgitte Börjeson

En fortælling om os og
vores keramiske værksted
i Fulby gennem 50 år.

FULBY FEMTI i FULD FORM

Det er ikke mange forundt samtidig at fejre 50-års guldbryllup og værkstedsfællesskab - og stadig være i fuldt firspring på vej mod nye keramiske udviklinger og oplevelser. For os mange, der dagligt anvender de fornemme brugsting fra Fulby, skabt af Birgitte og Hans Börjeson, er der god grund til at kippe med flaget i den anledning og håbe på mange flere gode år for Fulby. Gennem et halvt århundrede har Birgitte og Hans Börjeson formået at skabe sig et sted i verden, det smukke værkstedsmiljø i landsbyen Fulby ved Sorø, og at præge det med en vitalitet og keramisk kultur, der gør det til en oplevelse at besøge dem. Man fornemmer straks man kommer over dørtærsklen en soberhed og arbejdsomhed parret med munter livsappetit, kvaliteter, som gennemsyrrer Fulbyproduktionen og dermed beriger omgivelserne, hvad enten det sker i stort format med udsmykninger eller i form af den daglige mælkekande.

Men hvad er den røde tråd i det enestående makkerskab foruden det rent personlige? Noget bærende har sikkert været lysten til at komme rundt i verden, til at møde mennesker og skabe relationer. Denne åbenhed har givet sig udtryk i ægteparrets keramik, som føles almen, ukunstlet og selvfølgelig, fordi den netop har indoptaget spor fra andre kulturer, bla den afrikanske og fra verdenskeramikens centre i Østen. Hertil kommer de mange forbindelser og venskaber med kolleger rundt om i Europa, hvor Fulby er rigt repræsenteret på vigtige messer og markeder.

Fællesskabet begyndte i læreårene i England omkring 1960, hvor både Hans og Birgitte arbejdede på Crowan Pottery hos Harry og May Davis, hvortil de begge kom efter at have gennemført kunsthåndværkets grunduddannelser i henholdsvis Sverige og Danmark. Et gennemgående træk i Fulby samarbejdet og en forudsætning for virksomheden her har naturligvis været det keramiske fællesskab, som er udviklet gennem årene til en symbiose mellem de to keramikere i så høj grad, at de betegner sig med det fælles Fulby.

I værkstedet er der arbejdet med både stentøj og porcelæn, med saltglasering, tenmoku- og celadonglasurer og sikkert meget andet. Man når ikke resultaterne fra Fulby uden mange timers og års forsøg og studier og på parrets mange rejser har der været rig mulighed for at se og suge til sig. Hans Börjeson har selv skrevet smukt om sin egen porcelæns historie, som

begyndte på Victoria & Albert museet i London med beundringen af skåle fra Sungtidens Kina og inspirationen til indsamling af prøver fra stenbruddene i Cornwall, som blev anvendt i senere glasurforsøg. Sådan forestiller jeg mig, at tingene altid har hængt sammen i det frugtbare Fulby samarbejde. Saltglasering er et speciale for Fulby, de er mestrene, som har opnået det utrolige med en præcision og kontrol af en udefra set ustyrlig proces, hvor de målrettet arbejder med samspillet mellem farver, ornamentik og lerets strukturer. De skaber former: kanderne, som er et særligt kapitel, fade, skåle, søjler, gadeudstyr og -belægninger, alt perfekt til saltovnen. Vidunderlige store gulvkrukker med rørfornede halse og netagtig ornamentik og de store skåle fra 1990'erne dekoreret med satiriske og urovækkende sammenstød mellem dyr og fuglelignende mennesker.

Det svimler for en, når man tænker på de tusindvis af objekter, der er udgået fra Fulby gennem femti år og som er spredt ud over vor verden. Hvis der er noget, man kan være sikker på, er det, at tingene har gjort fyldest. De er måske gået i stykker, keramik har den art, hvis man taber det, men de er ikke blevet frivilligt udskiftede. Det enestående ved Fulby keramik er, at det 'tåler øjets slitage' (Sven Lundh, Källemo). Og det er for mig de smukkeste og mest værdiladede ord, som kan bruges i en karakteristik af det af mennesker skabte.

Bodil Busk Laursen

FULBY – FINE FORM AT FIFTY

It isn't granted to many people to celebrate a Golden Wedding and 50 years of workshop partnership and still be in full gallop towards new ceramic challenges and experiences. For the many of us who every day use the fine utility objects from Fulby, created by Birgitte and Hans Börjeson, there is good reason to dip the flag in appreciation and hope for many good years to come for Fulby.

Through half a century Birgitte and Hans Börjeson have been able to create a place in the world, the beautiful workshop environment in the village of Fulby near Sorø, and to imbue it with a vitality and a pottery culture that make it an experience to visit them. The moment you cross the threshold you feel it– the dedication and industriousness coupled with a cheerful appetite for life that permeate Fulby's production and thus enrich the surroundings, whether in the large format with decorations or in the everyday milk jug.

But what, besides the purely personal, is the binding element that bears up this unique partnership? One bearing principle has certainly been the desire to travel around the world, to meet people and forge relationships. This openness has come to expression in the couple's pottery, which has a feeling of the universal, the unaffected and inevitable, precisely because its has absorbed traces from other cultures, including Africa and the centres of world ceramics in the East. To these we can add the many connections and friendships with colleagues all over Europe, where Fulby is richly represented at important fairs and markets.

The partnership began in the apprentice years in England around 1960, when Hans and Birgitte both worked at Crowan Pottery with Harry and May Davis, where they had both gone after completing basic training in the craft in Sweden and Denmark respectively. A recurring feature in the Fulby collaboration, and a precondition of its enterprise, has of course been the pottery collaboration that has developed over the years into a symbiosis between the two potters– so much so that they name themselves with the common designation Fulby.

In the workshop they have worked with both stoneware and porcelain, with salt-glazing, tenmoku and celadon glazes, and probably many other things. You get nothing from Fulby that isn't the result many hours and years of experimentation and

study, and on their many travels the couple have had rich opportunities to see and absorb impressions. Hans Börjeson has himself written beautifully about the history of his own porcelain, which began at the Victoria & Albert Museum in London when he admired bowls from the China of the Sung period, and was inspired to gather specimens from the quarries in Cornwall that were used in later glazing experiments. That is how I imagine things have always come together in the fruitful Fulby collaboration.

Salt glazing is a specialization for Fulby – they are masters of the technique who have achieved the incredible with precision and control in a process that seems unmanageable to the outsider as they work determinedly with the interplay of colours, ornamentation and the structures of the clay. They create forms: the jugs, which are in a class by themselves; the dishes, bowls, columns, street furnishings and pavings, all perfectly suited for the salt kiln; wonderful large floor pots with tubular necks and net-like ornamentation; and the large bowls from the 1990s decorated with satirical, disconcerting clashes between animals and bird-like humans.

The mind boggles when you think of the thousands of objects that have issued from Fulby for fifty years, and which have spread out over our world. If there's anything you can be certain of, it's that things have consummately made. They may break – that is the nature of pottery if you drop it – but they haven't been replaced voluntarily. The unique thing about Fulby pottery is that it 'tolerates the wear of the eye' (Sven Lundh, Källemo). And for me these are the most beautiful and most value-laden words that can be used in a characterization of the creations of mankind.

Bodil Busk Laursen

MIN KERAMISKE HISTORIE

Jeg begyndte at arbejde med ler i 50'erne. Industrien blomstrede i Sverige og på kunsthåndværkerskolerne blev der lagt meget vægt på industriel formgivning. Dette stod for mig som noget diffust, koldt og kedeligt.

Det vigtigste redskab på skolen var drejeskiven – den udfordrede mig. Bevidstheden om hvor vanskelig den er at beherske, blev drivkræften fremad. Jeg følte mig tryk på skiven, industrien ville sikkert blomstre videre uden mig.

Da jeg var færdig med skolen, rejste jeg til England for at finde et håndværksmiljø, som var et alternativ til det industrielle. Via Lucie Rie kom jeg til Harry og May Davis i Cornwall. På rejsen derover læste jeg Bernhard Leach's Towards a Standard, for at friske mit skoleengelsk op. Det var nye tanker, som fascinerede mig, og jeg følte jeg var på rette vej.

Crowan Pottery var for mig det ideelle – et sted hvor så mange håndværksmæssige, kunstneriske og menneskelige kvaliteter var samlede. Lyden af et kæmpe stort vandhjul, som drev hele værkstedet og synet og lugten af det hvidgule ballclay var en oplevelse i sig selv. Det var mit første møde med det højt-brændte stentøj og porcelæn.

Cornwall og Devonshire i Sydvestengland er rigt på keramiske råmaterialer. Geologien blev en ny udfordring – spændende at have her midt blandt kaolin, ballclay og mineraler i deres urformer. Jeg erfarede langsomt at det først var nu, jeg faktisk begyndte min vej som keramikker – forfra.

Jeg var kommet på rette sted, Harry Davis var en mesterlig drejer, det var af ham, jeg skulle lære at beherske drejningens kunst.

Geologien blev brugt intensivt – Cornwall hviler på et konglomerat af forskellige granitter, (som jo danner grundlaget for glasurer) som var mere eller mindre lettilgængelige i et utal af gamle stenbrud.

Jeg rejste en tur til Sverige for at bruge mine nye geologiske erfaringer. Jeg udforskede Småland for råmaterialer – jernmalm, granit, kalksten og ler. Det hele fandtes – det var bare at vælge. Jeg tog tilbage til Cornwall med en stor tung trækasse som rejsegods. At forklare tolderne på Paddington Station hvad de små sten, indpakkede i avispapir med etiketter med smålandske stednavne på, skulle bruges til, var umuligt. De opgav at fremskaffe en geigertæller, og 3 mand læssede kassen på

toget og ønskede god rejse.

På Crowan lavede jeg en lang række prøver. Vånga-granit med de røde feldspatkrystaller udviklede, med jernmalm fra Smålands Taberg og kalksten fra Ignaberga, en dyb blå-sort tenmoku. Uden jernmalmen, men kun med det naturlige jernindhold i granitten, dannedes en klargrøn celadon-glasur.

Jeg havde en stærk følelse af at have noget meget værdifuldt i bagagen, da jeg efter 3 år forlod England. Davis meddelte en dag ved tea-time, til vores store overraskelse, at Crowan Pottery skulle pakkes sammen og flyttes til New Zealand.

Birgitte, der havde arbejdet på Crowan i et par år, og jeg pakkede også sammen og drog til Danmark. Vi fandt den gamle skole i Fulby og startede vores værksted i 1963.

En ny epoke – nu begyndte vores egen keramiske karriere. Stedet havde vi, med masser af plads – og så 2 glasurer. Den første sommer byggede vi vores 6m³ store olieovn og gik i gang med at lave kapsler. Vores energi og tro var der ikke noget i vejen med. Vi drejede tallerkner, suppeskåle, fade, kopper, kander mm. som vi glaserede i den sorte tenmoku eller den grønne celadon. Det var svært at sælge, men i 1965 blev

vi medlemmer af Den Permanente og gennem deres eksportafdeling solgte vi, til både Nordiska Kompagniet i Stockholm og til Bonniers i New York. Der blev leveret mange papkasser ind til Vesterport i de år. Det var en fryd at tømme en så stor ovn, vel at mærke når brændingen var god (for en tenmoku kræver en helt præcis tykkelse, temperatur og atmosfære i ovnen) – hele ovnrummet fyldt med meterhøje stabler af sorte tallerkner. Men det var rigtig hårdt arbejde.

Davis besøgte os flere gange fra New Zealand. Han blev ret imponeret af vores mættede blå-sortede tenmoku, det hjalp. Hans besøg var hver gang en herlig opmuntring.

Det var også opmuntrende at have unge elever på værkstedet.

Vi har haft mange både danske og udenlandske. Der blev diskuteret mange keramiske problemer over formiddagskaffen, og der blev drejet mange postejforme.

I 1972 rejste familien til Afrika og arbejdede et par år for Danida i Swaziland. Det var en spændende tid, vi byggede ovne, vi underviste og vi eksperimenterede med lokale råmaterialer.

Det var en oplevelse – vi sugede til os af den afrikanske natur, mentalitet og livsglæde.

I begyndelsen af 1980'erne brændte vi vores første saltglasur – en ny udfordring – nye materialer, nye farver. Vi arbejdede blandt andet med at løse forskellige udsmykningsopgaver – vores brugsting blev større. Det er bænke til boligområder, søjler som indgår i byggeri, som bærende elementer, håndvaske, fliser og brosten.

(dette er et udsnit af en artikel jeg skrev til vores første katalog i 1993).

I 2003 blev vi medlemmer af The International Academi of Ceramics og har siden rejst med Akademiet til Korea, Baltikum og Kina. I Jingdezhen i Kina var vi i 2004 så heldige at deltage i fejringen af porcelænets 1000-årige historie.

Nu i 2013, når vi ser tilbage har det ikke været et kedeligt liv som keramikker – det har været en daglig udfordring at afprøve nye ideer. Vi har en føling af at være privilegerede, vi har stadigvæk mod på at udforske lerets uendelige muligheder.

Tak til vores værksteds backing group, som kommer fra nær og fjern og Sorø. Den har været nødvendig i alle disse år.

Hans

In english page 57

*Vi underviser 2 år i Swaziland
på et Danida-projekt*

Landroveren fra 1948

Legekammerater

Vores bolig

*The Great Enclosure, Zimbabwe
Vi ses til venstre*

*Rejsen hjem fra Swaziland
langs Nigerfloden*

Marked i Mali

Birgittes relief
Apartheid

*Projekt 75 – 6 unge keramikere
udvikler nye ideer
på Den kgl. Porcelænsfabrik*

*Hans drejer
håndvask i porcelæn*

Vi arbejder med porcelæn lige fra dukkehoveder, snapseglass til skål med burhøns

*Vi begynder at arbejde med
saltglasur. Form d. 25 cm
og "lystige koner"*

*Kander og anti-kander
og den første postejform*

Skål d.55 cm

Springvand i Brøndby

Lång bänk, nu i Frankfurt

Rejse til Japan.
Soltørring af ler på øen Kiushu
og morgenthe hos nabo

*Rejse til Thailand.
Traditionelle vandkrukker
i byen Ratchaburi*

"Tænkeren" h. 45 cm
"Frelseren" h. 65 cm

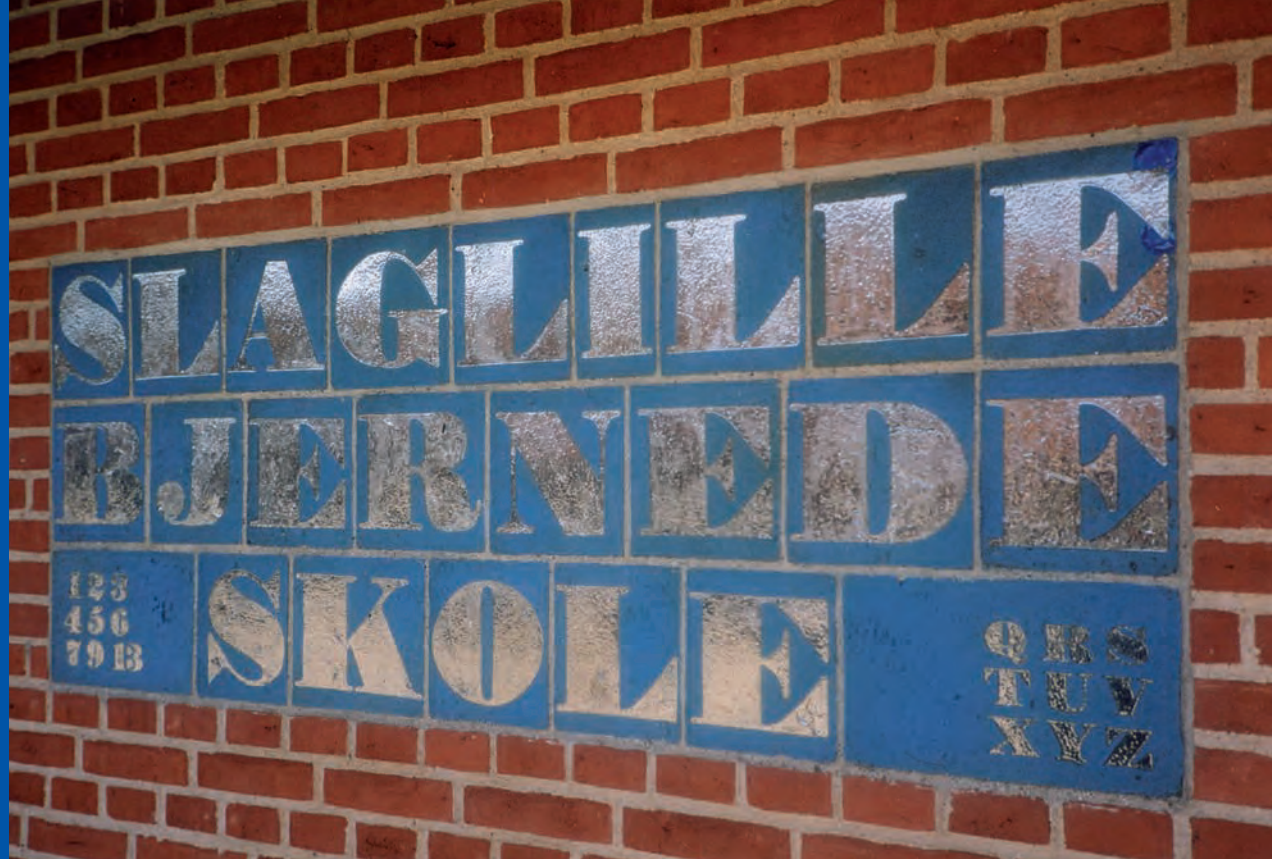
Søjle i Sæby bygges op

Demonstration i Port Elisabeth S.A.

Søjle bygges op i Slaglille-Bjernede skole

Udsmykning i
Slaglille Bjernede skole

Søjler i Sæby og Vordingborg 8 m høje

Vandkunst i Slagelse, kaldet "vulkanen"

Form d. 35 cm

Sommer, vinter og julestue i Fulby

Krukke h. 60 cm. Nationalmuseet i Stockholm

*Harry og May Davis på besøg,
her sammen med vores datter Marie*

1. pris, Salzbrand 2002

Rejse til Kina med
Det Internationale Keramiske Akademi,
fejring af porcelænets 1000 årige
historie i Jengdezhen

OM KERAMIKMARKEDER

Vi starter vores værksted i Fulby i 1963 og var med til at åbne det første kunsthåndværkermarked på Frue Plads i 1983 efter model fra Oslo, som vi havde deltaget i i flere år.

Nu lidt tilbage – Efter at have solgt vores potter til Den Permanente og vores sorte tenmoku-tallerkener til DP'exportafdeling i mange år og efter at have været med til at starte Butikken på Amager Torv og været med i Galleri Nørby konstaterer vi bare at det hele er lukket – vi må finde på noget, for vi lukker jo ikke. Vi synes vi er heldige vi er keramikere. Der findes et stort antal keramikmarkeder i Europa. Vi har prøvet nogen af dem af, for at se hvor vi og vores potter passer ind. Vi har været i Gmunden i Østrig, i Diessen og Oldenburg i Tyskland, i Hatfield House, Rufford og Potfest i England, i Abbaye d'Arthous, Bandol og St. Sulpice i Frankrig, og i Swalmen og Milsbeek i Holland. I Milsbeek har vi været med i 25 år.

Og hvad er det så vi synes er så fint ved markeder, ok det er et knokkel job, sortere, pakke, køre, finde hotel eller camping,

ster, museumsfolk og måske blive inviteret til at udstille et eller andet sted, hvilket vi er blevet – en stor separatudstilling i det keramiske center i Giroussens i Sydfrankrig og i Treigny og La Borne syd for Paris.

Diskussion med kolleger og publikum har også ført til at vi har stået for adskillige workshops rundt omkring, det har været en fin udfordring.

En større kommission fik vi på markedet i Holland, 6 store bærende søjler til et nybyggeri i Wlissingen

Markedet i Paris er specielt og fantastisk, hvert år i juni opstilles ca. 100 gamle træboder, som i de 4 weekender bruges til antikviteter, poesi og litteratur og i sidste weekend til keramik før det hele pilles ned, så borgmesteren lige overfor igen kan se det store springvand og St. Sulpice katedralen.

Mange markeder skal man inviteres til, andre markeder f.eks. Milsbeek i Holland, skal man indsende ansøgning og billedmateriale til, så udvalget bliver varieret og af god kvalitet.

stille op osv.osv. Men det er blevet vores måde at holde ferie på og den er altid "gratis."

Man står der med sine bedste potter i sin bod, man snakker og forklarer og får kontakt med mange folk, man møder sine kolleger, ser hvad der rører sig rundt omkring, man udveksler tekniske erfaringer og man har det herligt sammen om aftenerne. Og man er spændt på salget, bliver der et større overskud kunne man jo se sig lidt om i Europa, når man nu er der nede. Markederne er også en mulighed for at møde samlere, galleri-

Markederne er for os, blevet en del af den livsform det er at være keramikere og hvornår går man i øvrigt på arbejde i 3 dage fra 11 til 21 i hjertet af Paris.

ABOUT POTTERY MARKETS

We started up our workshop in Fulby in 1963 and helped to open the first market for applied art on Frue Plads in 1983 on the model of one in Oslo in which we had participated for several years.

Going back a bit – after selling our pots to Den Permanente and our black tenmoku plates to their export department for many years, and co-founding the shop on Amager Torv and being in Galleri Nørby, we noted that everything had closed down: we had to think of something, since we had no intention of closing down.

We think we're fortunate to be potters. There are many pottery markets in Europe. We have tried some of them out, to see how we and our pots fit in. We've been at Gmunden in Austria, at Diessen and Oldenburg in Germany, at Hatfield House, Rufford and Potfest in England, at Abbaye d'Arthous, Bandoil and St. Sulpice in France, and at Swalmen and Milsbeek in Holland. We have participated in Milsbeek for 25 years.

sizeable profit you can look around a little on the Continent now that you're down there.

The markets are also an opportunity to meet collectors, gallerists, museum people and perhaps be invited to exhibit somewhere, as we have been – a big solo show in the ceramics centre at Giroussens in the south of France and in Treigny and La Borne south of Paris.

Discussions with colleagues and the public have also led to our running workshops in various places, and this has been a fine challenge.

We won a major commission at the market in Holland, six large bearing col-umns for a new building in Wlissingen.

The market in Paris is special and fantastic; every year in June about a hundred old wooden booths are set up and for four weekends are used for activities, poetry and literature, then for pottery in the last weekend before it is all dismantled so that the mayor just across from there can see the big fountain and the

Diskussion med kollegaen Richard Dewar

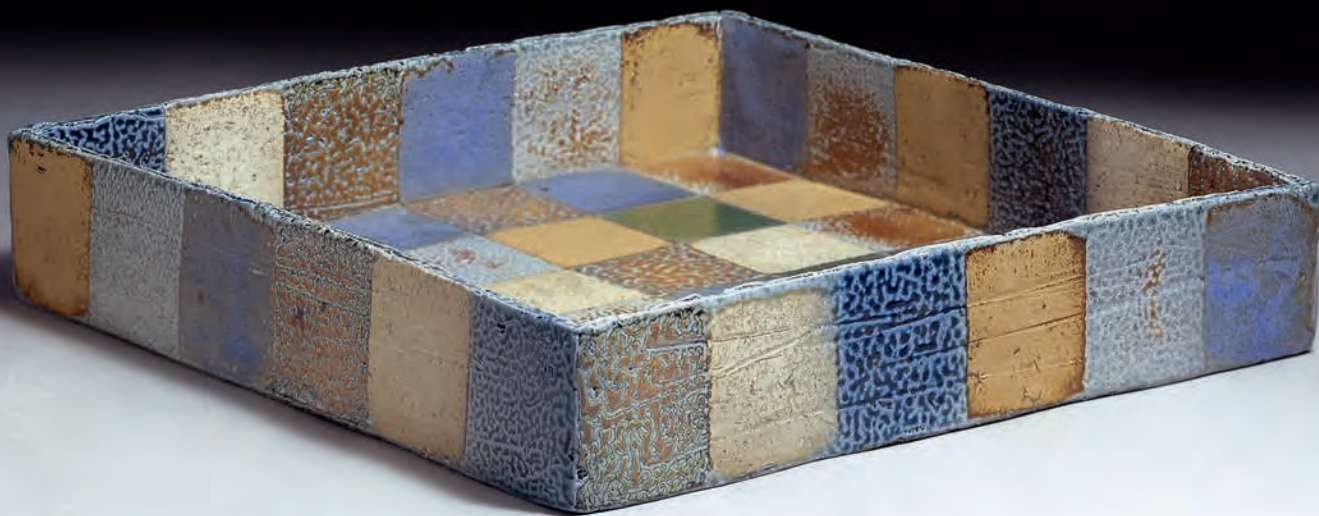
So what is it we like so much about markets? Ok, it's hard work sorting, packing, driving, finding a hotel or camping, setting up etc., etc. But it has become our way of taking a holiday, and it's always 'free'.

You stand there with your best pots on your stall, you talk and explain and make contact with lots of people, you meet your colleagues, see what's happening round about, you exchange technical experiences and you have a marvellous time together in the evenings. And you're excited about sales – if there's a

St. Sulpice cathedral again.

There are many markets that you have to be invited to; for other markets, for example Milsbeek in Holland, you have to send in an application and illustrative material, to ensure that the range on sale is varied and of high quality.

For us the markets have become part of the lifestyle of being potters – and when else are you able to work for three days from 11 a.m. to 9 p.m. in the heart of Paris?

*Kvadratisk fad 50 x 50 cm og skål d. 60 cm
begge special prize 2001
International competition
Ichon world ceramic center Korea*

Krukke h. 50 cm

*Søjler fra
Dianalund,
Vlissingen Holland
og Ringsted*

I efteråret 2007 brændte vores værksted ned på grund af en defekt tørretumbler. Vi var i gang med en større separatudstilling "un atelier un couple" i Girossens i Frankrig og havde ikke lyst til at opgive den, så vi indrettede et intermistisk lille værksted i vores hus.

Vi købte ny drejeskive, ler, råmaterialer og værktøj og arbejdede videre på udstillingen mens dygtige håndværkere fik et nyt værksted op at stå i løbet af sommeren 2008. Det nye værksted er blevet rigtig godt, med masser af lys og varme. Sådan kan tingene pludseligt skifte.

In the autumn of 2007 our workshop burned down because of a faulty tumble-drier. We were working on a major solo exhibition, "un atelier un couple", in Girossens in France and had no wish to give up on it, so we set up a small temporary workshop in our house.

We bought a new wheel, clay, raw materials and tools and worked on with the exhibition while skilled craftsmen got a new workshop up and running in the course of the summer of 2008. The new workshop has turned out really well, with plenty of light and heat.

Just shows how suddenly things can change.

Det nye værksted

Birgitte og kollegaen Richard Godfrey tager sig en snaps efter en lang markedsdag i Miilsbeek

Krukke h. 40 cm

MY POTTERY STORY

My work with clay began in Sweden in the 1950s when industry was prospering and at art schools much importance was given to industrial design. All this appeared to me uninspiring. The potter's wheel seemed a more important and challenging tool and, knowing the time and effort it would take to master. I wanted to learn the skill. I felt confident when throwing and was certain that the industry would continue to do fine without my contribution.

From art school I went to England hoping to find a sympathetic craft environment that would prove an alternative to the industrial world. Via Lucie Rie I went to Harry and May Davis in Cornwall. To give my English a last minute brush-up I read Bernhard Leach's *Towards a Standard* whilst travelling to the west of England. Leach's ideas were new to me. I became fascinated by them and felt – quite literally – that I was moving in the right direction.

Crowan Pottery turned out to be the right milieu – so many skills in arts and crafts, not to mention the human aspects, all gathered in one place. The sound of a huge water wheel driving the whole workshop and the sight and smell of the yellow ballclay were experiences in themselves. It was my first meeting with high fired stoneware and porcelain.

Cornwall and Devonshire in the south west are rich in ceramic raw materials, kaolin, ballclays and other minerals became a huge challenge. Gradually, I realised that it was then that I had actually started my career as a potter.

In Sweden I took advantage of my newly-acquired geological experience. I searched Småland for raw materials – iron ore, granite, limestone and clay. They were all there for me to pick and choose and I travelled back to Cornwall loaded with a box full of little stones, individually wrapped in old newspapers and carefully labelled with Swedish place-names. It was a paramount task to explain the intended use of the box to incredulous customs officers. Eventually they relented on their request for a Geiger counter – instead they had three men load the box onto the train and ended up sending me off with good wishes. At Crowan I made many tests. Vånga-granite with its red feldspar crystals, combined with iron ore from Småland's Taberg and limestone from Ignaberga, resulted in a deep bluish-black tenmoku. Without the iron ore, but only due to the natural con-

tents of iron in the granite, produced a green celadon. After three years I had a feeling of taking something very precious with me when I left England. Together with Birgitte, who had been working at Crowan for the past 2 year, we went to Denmark, Birgitte's homeland. We found the old school in Fulby and opened our workshop in 1963. This was the beginning of a new era and of our independent careers. We had got the right place with plenty of space and also the two glazes. During the first summer we built our first oil-fired kiln – six cubic meters – and made saggers.

Busy and confident we threw plates, soup bowls, dishes, cups and jars, which we glazed in black tenmoku or green celadon. It was difficult to sell but in 1965 we became members of Den Permanente and through their export department we began to sell to Nordiska Kompagniet in Stockholm and to Bonniers in New York. Many cardboard boxes were delivered to Vesterport in those years. When the firing was good, it was a great feeling to unload a kiln of that size and to see the piles of black plates everywhere. But the firings were tricky. The tenmoku glaze needs just the right thickness, temperature and atmosphere in the kiln.

From New Zealand, Harry Davis visited us several times. He was impressed when he saw our rich bluish-black tenmoku, which of course was a great encouragement. His visits were always a good confidence booster.

It has always been encouraging to have students in the workshop. We have had them both from Denmark and abroad. Lots of ceramic problems were solved at coffee times and lots of oval dishes were thrown.

In 1972 the family went to Africa for a couple of years to work for Danida in Swaziland. We built kilns, taught, and tested lots of raw materials, enjoying the experience of being exposed to African nature, mentality and love of life.

In the early 1980s we fired our first saltkiln, another new experience – new materials, new colours. Later we worked on various commissions. One could say that the size of our domestic ceramics had just grown – benches, columns, water-fountains tiles and flagstones.

(this is a part of an article I wrote in our first catalogue in 1993).

In 2003 we became members of The International Academi of Ceramics and have travelled with the Academi to Korea, The Baltics and China. In Jingdezhen in China we were lucky to attend the celebration of the 1000 years history of porcelain in 2004.

Now in 2013 when I look back – it has not been a boring life being a potter – an everyday challenge to try new ideas, filling kilns, firing, trying to get a reasonable control of the ceramic process. We have a feeling of being privileged to still have the spirit to explore the boundless possibilities of clay.

Thanks to the Fulby Pottery backing group coming from here and there and Sorø being an important encouragement in all these years.

Hans

CV 2013

Birgitte Börjeson

Uddannet på Kunsthåndværkerskolen 1956-60

Arbejder hos Harry og May Davis, Crowan Pottery, Cornwall 1960-62

Hans Börjeson

Uddannet på Slöjdföreningens Skola, Göteborg 1952-56

Arbejder hos Harry og May Davis, Crowan Pottery, Cornwall 1958-62

Starter værksted sammen i Fulby Gamle Skole I 1963

Arbejder med keramisk projekt i Swaziland for Danida 1972-75

Medlemmer af International Academy of Ceramic IAC 2003

Udstillinger

Charlottenborg

Den Permanente

Helligåndshuset

Kunstindustrimuseet

Galleri Nørby

Kunstmuseet Trapholt

Nordenfjeldske Kunstindustrimuseet, Trondheim

Galleri L., Hamburg

Jahrhunderthalle, Frankfurt

Galleri Hilde Holstein, Bremen

Keramikmuseum Frechen, Tyskland

Blås och Knåda, Stockholm

Det Historiske Museum, Stockholm

Röhnska Museet, Göteborg

Höganäs Museum

Tegelen Pottenbakkermuseum, Holland

Galleri Loes und Reinier, Holland

Alpha House Galleri, England

Hantwerkskammer, Koblenz

Centre de la Ceramique la Borne, Frankrig

Treigny Frankrig, Giroussens, Frankrig

Keramikmuseum Westerwald, Tyskland

Galleri Pagter, Kolding

Udsmykninger

Springvand, Brøndbyøster

7m høj søjle TV2, Vordingborg

8m høj søjle, Sæby Fiskeindustri

Bænke Psykiatrhospitalet ,Dianalund

"Pejlemærker" Dronning Olgas vej, København

4 søjler Vordingborg Statsseminarium

Vandkunst Ringparken, Slagelse

Bænke og belægning Solgården, Ringsted

Søjle og relief Bjernede Skole, Sorø

"Stifindersti" Vejen Kunstmuseum

Relief, belægning og farvesætning KARA kraftvarmeværk, Roskilde

6 søjler og farvesætning Dansk Blindesamfund, København

3 søjler Psykiatrien, Dianalund

6 søjler, Vlissingen, Holland

3 søjler Knud Lavard Center, Ringsted.

Vandpost, Grundejernes Investeringsfond, København

Repræsenteret på

Keramisk Museum Bechynnee, Tjekkiet

Thiemanns Samlung, Hamburg

Taipei Kunstmuseum, Taiwan

Kunstindustrimuseet, København

Nationalmuseet, Stockholm

Kunstmuseet, Trapholt

Keramikmuseum, Grimmerhus

Craft Council, Kilkenny Irland

Icheon World Ceramic Center, Korea

International Ceramic Center, Xian Kina

Keramikmuseum, Westerwald

Demonstrationer og Workshops

Thomastown, Ireland

Bechynnee, Tjekkiet

Kalamata, Grækenland

La Borne, Frankrig

Universitetet i Preston, England

Universiteter i Cape Town, Port Elizabeth og Pretoria, Syd Afrika

Guldagergård, Skælskør

University of Aberystwyth, ceramic department

Legater og Priser

Statens Kunstfond

Nationalbankens Jubilæumsfond

Dalhoff Larsens Fond

Hæderslegat fra Ole Haslunds Kunstner fond

Park 90 Malmö

Pot D'or Milsbeek, Holland

1. Pris Rahren, Belgien

2 Priser International World Ceramic Biennale, Korea

1. pris International Salt Glaze, Koblenz

Litteratur

Salt glaze Ceramic by Janet Mansfield

Salt glaze Ceramic by Rosemary Cochrane

Salt glazing by Phil Rogers

Stoneware by Richard Dewar

The Ceramic Surface by Matthias Ostermann

Ceramic Narrative by Matthias Ostermann

Tak til

Keramikmuseum Grimmerhus
Nationalbankens Jubilæumsfond
Ellen og Knud Dalhoff Larsens Fond
Augustinus Fonden
Grosserer L. F. Foghts Fond

Grafiker: Stine Pagter

Fotografer: Ole Haupt, Ole Akhøj, Hans Thorwid

Tryk: Rosendahls-schultz Grafisk

Dette katalog er udgivet i forbindelse
med vores 50 års jubilæum i 2013

Hans og Birgitte Börjeson
Fulby Stentøj, Dansbrovej 2
4180 Sorø, Danmark
Tel. +45 5784 4243 / +45 4296 4243
hb@fulby.com, www.fulby.com

Børnebørnene på besøg i værkstedet

